

У насъ.

У насъ лудува зиме задклисурски вѣтъръ,
въ нивята пада снѣгъ до поясъ,
нженитѣ блѣската вечерь на разбоя,
денемъ оратъ и женатъ съсъ децата.

Цъфти столитна роза въ падлото на северъ,
посѣви никнатъ по скалитѣ,
и самъ Христосъ преди Гергьовдень скита
низъ тѣхъ да слуша тѣжнитѣ напѣви.

Горитѣ — храмове останали отколе,
съ раздоли винаги безъ ехо,
забулватъ здравеца подъ злачната си дреха
и пѣятъ съ птичия си хоръ на пролѣтъ.

А ний самитѣ пѣплимъ като мрави
да правимъ днитѣ си по-сносни,
и всѣка есенъ румения гроздъ ни
разлива своя сокъ, — дари ни здраве.

Понѣкога припада съ буря тъменъ облакъ;
и подла скръбъ свали челото
на всѣки нѣзлюбивъ и кротѣкъ.
У насъ тогава тегне нощъ прокобна.

Но Богъ не праща само горести и грини;
занинатъ пѣсень дни отрадни,
тогава ний живѣемъ своя праздникъ,
тогава Той спохонда всѣка хина.